

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лютенко Ірини Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
23 грудня 2025 року
№ 242-2(П)/2025

Справа № 3-230/2025(456/25)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Лемак Василь Васильович – головуючий,
Водянніков Олександр Юрійович – доповідач,
Юровська Галина Валентинівна,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лютенко Ірини Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Водяннікова О.Ю. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Лютенко Ірина Петрівна (далі – Заявниця) – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/456 від 3 грудня 2025 року) перевірити на відповідність частині першій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України

(конституційність) пункт 5 частини першої, частину другу статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно зі статтею 333 Кодексу суд касаційної інстанції відмовляє у відкритті касаційного провадження у справі, якщо суд у порядку, визначеному частинами другою, третьою статті 333 Кодексу, дійшов висновку, що касаційна скарга є необґрунтованою (пункт 5 частини першої); у разі оскарження ухвали (крім ухвали, якою закінчено розгляд справи) суд може визнати касаційну скаргу необґрунтованою та відмовити у відкритті касаційного провадження, якщо правильне застосування норми права є очевидним і не викликає розумних сумнівів щодо її застосування чи тлумачення (частина друга).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У грудні 2024 року Заявниця звернулася до Окружного адміністративного суду міста Києва з позовом до Одеської міської ради (далі – Рада), Одеської обласної державної адміністрації (далі – Адміністрація), в якому просила: визнати протиправною бездіяльність Ради, Адміністрації та зобов'язати Раду, Адміністрацію ухвалити рішення щодо підготування подання про присвоєння Заявниці звання „Мати-Героїня“.

Окружний адміністративний суд міста Києва ухвалою від 2 січня 2025 року адміністративну справу за вказаним позовом Заявниці передав за підсудністю до Одеського окружного адміністративного суду.

Одеський окружний адміністративний суд ухвалою від 20 лютого 2025 року залишив цей позов без руху та визначив Заявниці десятиденний строк із дня вручення ухвали для усунення недоліків позовної заяви, зокрема вказав на потребу надати докази сплати недоплаченого судового збору у розмірі 958,96 грн, а ухвалою від 13 березня 2025 року повернув Заявниці позовну заяву через неусунення у встановлений судом строк виявлених недоліків.

Ухвалу Одеського окружного адміністративного суду Заявниця оскаржила до суду апеляційної інстанції, одночасно заявивши клопотання про звільнення її від сплати судового збору.

П'ятий апеляційний адміністративний суд ухвалою від 27 березня 2025 року залишив апеляційну скаргу Заявниці без руху, визначивши строк для усунення недоліків апеляційної скарги у спосіб зазначення відомостей про інших учасників справи та надання документа про сплату судового збору у розмірі 2 412,40 грн, а ухвалою від 18 квітня 2025 року повернув Заявниці апеляційну скаргу через неусунення у встановлений судом строк зазначених недоліків.

Не погоджуючись з ухвалою П'ятого апеляційного адміністративного суду від 18 квітня 2025 року, Заявниця оскаржила її до суду касаційної інстанції.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 19 травня 2025 року, посилаючись на оспорювані приписи Кодексу, відмовила у відкритті касаційного провадження, зазначивши, зокрема, що „суд апеляційної інстанції, повертаючи апеляційну скаргу з підстав неусунення недоліків апеляційної скарги, вірно застосував положення пункту 1 частини четвертої статті 169 та частини другої статті 298 КАС України, правильне їх застосування є очевидним, а доводи касаційної скарги не викликають сумніву щодо застосування чи тлумачення зазначених норм процесуального права <...>. Враховуючи наведене вище, Верховний Суд дійшов висновку про необґрунтованість касаційної скарги та відсутність підстав для відкриття касаційного провадження“.

2.1. Заявниця вважає, що внаслідок застосування судами оспорюваних приписів Кодексу порушено її права на судовий захист, касаційний перегляд судового рішення та на доступ до правосуддя.

2.2. У конституційній скарзі Заявниця заявила клопотання про поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, оскільки вважає, що її розгляд є необхідним із мотивів суспільного інтересу.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. Згідно зі статтею 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону, та якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (абзац перший, пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд потрібним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити в конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

3.2. Остаточне судове рішення у справі Заявниці – ухвала колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 19 травня 2025 року – набрало законної сили 19 травня 2025 року, а до Конституційного Суду України Заявниця звернулася із конституційною скаргою вперше 26 листопада 2025 року (вх. № 18/447), повторно 3 грудня 2025 року, тобто поза межами встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ строку для подання конституційної скарги.

Частина третя статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ безпосередньо пов'язує можливість поновлення пропущеного строку звернення з конституційною скаргою з такою обставиною, як відсутність повного тексту судового рішення і наявність висловленого в конституційній скарзі відповідного клопотання.

На основі системного тлумачення приписів Закону України „Про Конституційний Суд України“ та Конституції України, ураховуючи пріоритетну мету забезпечення дієвості індивідуального доступу особи до конституційного судочинства, Другий сенат Конституційного Суду України виснував, що Конституційний Суд України не обмежений виключно приписами частини третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та може поновити пропущений строк звернення з конституційною скаргою і з інших підстав [абзац сьомий підпункту 3.1.3 пункту 3.1 мотивувальної частини Ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 17 вересня 2025 року № 29-у(II)/2025].

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із того, що можливість поновлення пропущеного строку звернення з конституційною скаргою з підстав, що відрізняються від передбачених частиною третьою статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, не є необмеженою та має тлумачитися у взаємозв'язку з базовою процесуальною передумовою індивідуального доступу до конституційного судочинства. Принцип *in dubio pro homine*, який застосовується для найбільш сприятливого для людини тлумачення закону, не може застосовуватися у спосіб, що ігнорує чітко сформульований законодавчий припис щодо строків звернення до Конституційного Суду України.

Заявниця звернулась з конституційною скаргою вперше 26 листопада 2025 року (вх. № 18/447), тобто через шість місяців і сім днів з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням. Під час розгляду справи Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України констатувала, що Заявниця не обґрунтувала тверджень щодо необхідності розгляду справи з мотивів суспільного інтересу, і дійшла висновку про те, що пропущений Заявницею строк подання конституційної скарги не підлягає поновленню.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лютенко Ірини Петрівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 5 частини першої, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**